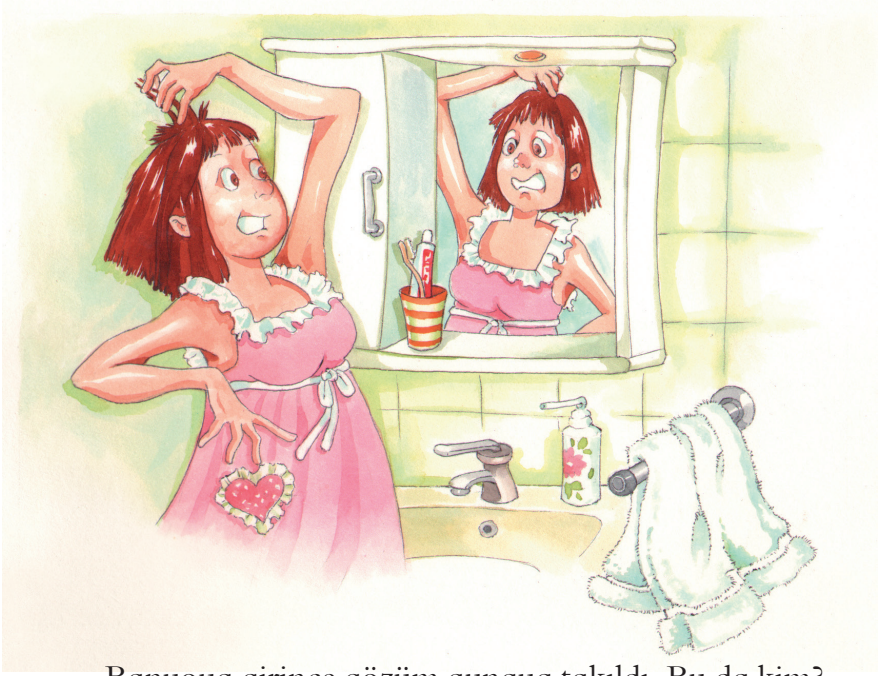

EKRAN KAÇKINLARI

Gece geç saatlere kadar öykü dosyalarımı elden geçirmiş, yorulmuştum. Yattıktan sonra sık sık uyanmıştım. Evde birileri dolaşüyor, sessizce sağı solu karıştırıyorlar sanmış, kalkıp bütün odaları dolaşmıştım. Hem de birkaç kez... Her şey yolunda görünüyordu. Her defasında yeniden uykuya geçebilmek için dönüp durmuşum yatakta.

Sabah uyandığında gözümden uyku akıyor, her yanım ağrıyordu. Oysa o gün, benim için çok büyük bir anlam taşıyordu. İlk kitabımı iki ay önce yayımlanmıştı. Bir ilköğretim okulunda söyleşiye gidecektim ve bu benim ilk söyleşim olacaktı. Yapmam gereken bir dolu iş vardı. Duş alacak, kuaföre gidecek, eve dönüp söyleşide giyeceğim elbiseyi ütüleyecek ve hazırlanacaktım. Kendimi zorlayarak kalktım yataktan.

Banyoya girince gözüm aynaya takıldı. Bu da kim? Aynaya iyice yaklaştım. İnsan bir gecede bu kadar çirkinleşebilir mi? Çirkinleşebilirmiş demek ki. Çok komik görünüyordum. Gecenin kötü geçtiği yüzümden okunuyordu sanki. Gözlerim kütük gibi şişmişti, tam tepemde bir tutam saç dindik duruyordu ve burunumun ucunda kıpkırmızı bir sivilce belirmişti.

“Aman Tanrım! Beni bekleyen çocukların önüne bu halde nasıl çıkacağım!” diye söylenmeye başladım.

Hemen duşa girdim. Sonra soluk almadan koşturmaya başladım. Çok heyecanlıyım. İki saat içinde güzel, bakımlı, zeki bir yazara dönüşmek zorundaydım.

Erdal beni almaya geldiğinde, sevgili okurlarımın karşısına çıkmaya hazırdım. Her ne kadar tepemdeki saçlar hâlâ biraz dik dursa da, burnumdaki sivilce pudraya rağmen belli olsa da çok kötü görünmüyordum. Evden çıktığımda Erdal, üzerinde öykü kahramanlarının rengârenk resimleri olan küçük, şirin, beyaz bir arabanın yanında gülümseyerek beni bekliyordu.

Artık keyfim yerine gelmiş, yorgunluk ve uykusuzluktan eser kalmamıştı üstümde. Neşeyle arabaya atladım ve yola koyulduk. Bir ara arabanın arkasına yüklenmiş kitapların arasından tuhaf sesler alıyor gibi oldum, ama Erdal, “Motordan geliyordur,” dedi.

Oysa motor sesine hiç benzeniyordu duyduklarım. ‘Son günlerde fazla çalışıyorum, sinirlerim bozuldu, olur olmaz yerde sesler duymaya başladım,’ diye düşündüm. Gece de duyduğum tuhaf sesler yüzünden uyuyamadığımı hatırladım.

Okula ulaştığımızda öğrenciler bahçedeydi. Bizi görünce oyunu bırakıp geldiler. Yüzümde mutlu bir gülümseyiş, havalı bir tavırla arabadan indim. Oysa çocuklar benden çok arabayla ilgileniyorlardı. Arabanın üstündeki öykü kahramanlarının resimleri çok hoşlarına gitmiş olmalıydı, onlara elleriyle dokunuyor, arabanın çevresinde dolanıyorlardı.

“Merhaba çocuklar!” diye seslendim, ama birkaç cılız sestem başka yanıt alamadım. Neredeyse tüm yüzüme dağılmış gülümseme dudaklarıma doğru geri çekildi.

Kimse bana aldırđıđı yoktu. Oysa öğrencilerin beni büyük bir sabırsızlıkla beklediklerine, okudukları kitapların yazarını tanımak istediklerine inanmıştım ve bir popstar kadar sevgiyle karşılanacağını sanıyordum. Bu ilgisizlik bir düş kırıklığı uyandırdı içimde ve hiç hoşuma gitmedi. Okula doğru yürümeye başladım. Erdal kitapları indiriyordu.

Tam o sırada çocukların bağıştıklarını duyup arkama baktım. Çocuklar çıldırmişti. Kimileri korkmuş, çığlık çığlığa sağa sola kaçıyor; kimileri sevinçle el çırpıp kahkahalar atıyordu. Kaçışanlar birbirlerine çarpıyor, düşüyor, kalkıyor, itişip kakışıyorlardı. Neler oluyor dercesine Erdal'a baktım. O da bana bakıyordu. Gözleri kocaman olmuş, ağzı bir karış açılmıştı. Bunca çocuğu bir anda çıldırtan ne olabilirdi, anlayamıyordum. O sırada telaşla okuldan fırlayan iki öğretmen, öğrencilerin arasına karıştı ve onlar da çıldırdılar. İşte tam o sırada gördüm onları.

“Aman Tanrım! Onlar... Onlar... Yok canım, olmaz. Ben de çıldırdım galiba,” diye mırıldandım.

Bu bir rüya olmalıydı. Uyanırken rüya görülebiliyorsa tabii... Gözlerimi sımsıkı kapattım önce, sonra yavaşça araladım. Dudaklarımı ısırdım, elimi çimdikledim. Hayır, yanılmıyordum, uykuda filan da değildim. Gerçekten orada, öğrencilerin arasındaydılar.

Korkmuşlardı. Ürkek tavırlarla çocukların arasından sıyrılıp, bana doğru gelmeye çalışıyorlardı. Onlar benim öykü kahramanımdı ve nasıl becermişlerdi

bilmiyorum, ama bir şekilde öykülerinden kaçıp peşime takılmışlardı anlaşılan. Gecenin bir yarısında evde dolaşanlar da, arabanın bagajına saklanıp Erdal'ın, motordan geliyordur, dediği sesleri çıkaranlar da onlardı öyleyse. Sirkte palyaçoluk yapan şempanze Çiko, ödüllü bir film yıldızı olan horoz Feyzo, hırsız kedi Benek ve yavru leylek Laklak...

Bir yandan eğlenen, bir yandan korkup kaçan kırmızı kurdeleli küçük bir kız çocuğu, olanca hızıyla karnıma çarpınca kendime geldim. Artık bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu dört yaramaz benimdi ve bu nedenle olanlardan ben sorumluydum. Çocukların

arasına daldım, itişe kakışa ilerledim. Benek’i kucağıma aldım. Çiko tüylü uzun parmaklarıyla elime yapışverdi hemen. Laklak her zamanki uysallığıyla yanıma sokuldu. Feyzo göğsünü kabartmış, ibiğini yukarı dikmiş, kırmızı halıda yürüyen film yıldızları gibi kasılla kasıla geziniyordu. Sesini yükselterek,

“Feyzo! Buraya gel hemen!” diye seslendim.

Beni o kadar iyi tanıyordu ki sesimden ne kadar kızgın olduğumu anlayıp ibiğini indirdi, geldi.

Kucağımda haylaz bir kedi, yanımda bir şempanze, peşimde bir leylek ve bir horozla oldukça tuhaf görüldüğümün farkındaydım. Ter içinde kalmıştım, tepemdeki saçların isyan ettiğini hissediyordum. Yüzümde makyaj filan kalmamıştı. Burnumdaki sivilcenin biraz daha büyüdüğünden emindim.

Ama o sırada bunların hiçbirine aldırımıyordum, çünkü bu dört yaramazla ne yapacağımı bilemiyordum. Hemen arabaya atlayıp eve dönsen öğrenciler çok üzüleceklerdi. Birkaç saniye içinde karar verdim ve eve dönmek fikrinden tümüyle vazgeçtim. Söyleşiyi kahramanlarımla birlikte yapacak, onları okurlarıyla tanıştıracaktım. Başka çare yoktu ki... Okula doğru yürümeye başladım.

Erdal kucağında kitaplarla arkadan geliyordu. Bir ara dönüp ona baktım ve göz kırparak,

“Değişik bir söyleşi olacak,” diye seslendim.

Güldü ama yüzündeki şaşkınlık ifadesi hâlâ silinmemişti. Bu arada bahçedeki öğrenciler ve öğretmenler

bizi hayretle izliyor ve
gülmekten kırılıyorlardı.
Okula girdim ve
müdür odasına
doğru ilerledim.
Nöbetçi öğrenci
kıkırdayarak,

“Müdür Bey,
konuk yazar geldi,”
diye seslendi ve Müdür
Bey odasından çıktı
gülümseyerek,

“Hoş ge...” dedi,
yani diyemedi,
sözcüğün geri kalanı
boğazına takıldı,
dudaklarındaki gülümseyiş
kayboldu, elimi sıkmak için uzattığı sağ
eli havada kaldı. Çiko’nun elini silkeler gibi ittirip
Müdür Bey’in boşlukta kalan eline yapıştım.

“Hoş bulduk!”

Müdür Bey yüzünde tiksiniş gibi bir ifadeyle eli-
ni pantolonuna sürerek temizledi. Başını hafifçe eğip
kucağımdaki kediye, yanımdaki şempanzeye, arkam-
daki horoza ve leyleğe dikkatle baktı. Zoraki bir gü-
lümseyişle,

“Ooo! Maşallah maşallah...” dedi de... kime, neye,
neden maşallah dediği pek belli olmadı.

“Ah! Sağ olun, teŝekkürler! Gelmişler işte...” gibi anlamsız bir şeyler de ben söyledim. Verdiğim kararı hatırlayınca birden sesim yükseliverdi:

“Efendim tanıştırayım, bunlar benim öykü kahramanlarım.” Rahatlanmışım.

“Haa! Yaa! Yaa! Öyle mi? Pek hoş, pek hoş...” dedi Müdür Bey, ama hoş olan neydi, onu da anlamadım. Atak sırası ondaydı. “Hemen salona geçsek, çocuklar sizi bekliyor,” diyerek hızlı adımlarla öne geçti.

Bir an önce beni ve öykü kahramanlarımı sahneye atıp bizden kurtulmak istiyordu. Müdür Bey önde, ben ve öykü kahramanlarım arkada, sırayla salona girdik. Söyleşiye katılacak öğrenciler önceden içeri alınmışlardı ve sabırsızlıkla beni bekliyorlardı. Okul bahçesinde yaşananlardan haberleri yoktu.

Salona girer girmez bütün başlar bize çevrildi ve o ana kadar ağır, uslu oturan öğrenciler bir anda yerlerinden fırlayıp bağırmaya, gülmeye, çığlık atmaya başladılar. Müdür Bey ve en az çocuklar kadar şaşırılmış olan öğretmenler onları yerlerine oturtmaya ve susturmaya çalışırken ben kendimi sahneye atmışım.

Çiko benden önce davranmıştı. Pek keyifli görünüyor, çocuklara el sallıyordu. Feyzo bir çırpıda sahneye atlayıverdi. Laklak aşığında kalmıştı. Her zamanki gibi ağır hareket ediyordu. Ön sırada oturan iri yarı bir erkek öğrenci onu kucağına alıp sahneye koydu.

Benek’i kucağımdan indirdim, mikrofonu elime aldım. Öğrencilerin sakinleşmesi biraz zaman aldı tabii.